

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΣΤΟ ΜΕΡΑΡΧΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
ἐπαπορφή και ἡ εἰσοδος τοῦ Μωῦσούν στοῦ θάλαμο,
ἔγινε δεκτὴ μετ' ἔγνια και ἐπιφανήματα. Μονάχα ὁ
Τασσοῦδης δὲν μιλοῦσε.

—Βρὲ ἀδελφὲ «Ἀβεσσαλώμ», τοῦ εἶπε ὁ Μα-
ταφημένος, ἦταν ἀνάγκη, τέτοια μέρα σήμερα, και
πρωὶ-πρωὶ, νὰ πᾶς νὰ κἀνης βουτιές μέσα στη λά-
ση! Γιατὸς σοῦ τὸ διέταξε ἡ στ' θνεῖο σου τὸδε;
—Παρακάτω στάσου, τοῦ εἶπε ἕνας ἄλλος στρα-
τιώτης, και μᾶς λέρωσε τὸ πάτωμα! Μωρὲ τί τὸν
φυλάν' ἔδω και δὲν τὸν βάζουν στοῦ «κοιμᾶς»;

—Και τώρα τί θὰ γίνω; ἀναρωτήθηκε γεμάτος ἀπελποία ὁ δούτο-
χος ὁ Μωῦσούν.
—Τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Τασσοῦδης, θὰ μοῦ δώσης τίς
πέντε μου δραχμὲς κι' ἄλλες πέντε γιὰ νὰ σὲ ξανα-
διορθώσω, και θὰ πᾶς στὴν εἰρή τῶ Θεοῦ!... Ἐμ-
πρός!... Φέρε τὰ πέντε φράγκα!...
—Τὰ πέντε φράγκα! ἔφατ' ὁ Ἑβραῖος. Ποιὰ
πέντε φράγκα; Δὲν σοῦ τὰδωσα;
—Κόλλα τα, εἶπα, γιὰ νὰ μὴ σὲ...ἔσοκονίσω! φο-
βήσῃς ὁ Τασσοῦδης. Και δῶσε μου κι' ἄλλα πέντε,
ἐν θέλεις, γιὰ νὰ σὲ διορθώσω και νὰ πᾶς στοῦ σταθμοῦ.
—Μὰ θὰ πορτώσω; Τὸ τραῖνο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
φτάνει στὶς 9 π.μ. Πρέπει νὰ φέρω ἀμέσως...
—Βρὲ ἀδελφὲ, τοῦ εἶπε ὁ Ματαφημένος. Γιατί
στενοχωρεῖσαι; Ὑπάρχει και ἄλλος τρόπος νὰ πᾶς
ἀμέσως στοῦ σταθμοῦ. Νὰ πάρης ἀδεία ἀπὸ τὸ Μέραρχο.
Ὁ Μέραρχος εἶνε ἀνθρώπος καλὸς, ἀνθρώπος ποὺ
ἀγαπᾷ τὸν μπατά του... Ἄμα ἀκούσει πὸς και σὺ
πᾶς γιὰ τὸν πατέρα σου, ποὺ σὲ προέμεινε, μετ' ἔτοιο
κρῆσο, στοῦ σταθμοῦ, ἀμέσως θὰ σοῦ δώση τὴν ἀδεία
και θὰ σοῦ πῇ και φερτάρος μάλιστα...
—Και ποῦ εἶνε ὁ Μέραρχος;
—Ἐ, ποῦ θὰ εἶνε! Ἡ σὺ γραφεῖο δῶνα ἡ σὲ
κανένα θάλαμο, ἡ στοῦ κῦν-Τάσσου τὸ μπακαλιᾶκι,
ἔδω ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ στρατόνα, θὰ κάθεται και θὰ πῆ-
νη, βέβαια, τὸ τσιπουράκι του! Δὲν πᾶμε νὰ τὸν
βροῦμε;
—Και φωτᾶς!... Πᾶμε...

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη κάποιος ἐξηγήσεως. Στους δια-
φοροῦς λόγους και τὰ τάγματα, οἱ παλαιοὶ στρατιώ-
τες, γιὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους, κάνανε φάρσες
στὰ νέα κοθωνία, στους νεοειλεκτους... Πολλὲς φο-
ρὲς μάλιστα οἱ κληρωτοὶ δὲν παθαῖνον μόνον ἐφ' ἄ-
σκηες γιὰ νὰ γελοῖν οἱ παλαιοὶ φαντάροι, ἀλλὰ πλη-
θροῦνον και τὰ στασιμένα... Κατὰ τὸν ἀρτίον αὐτῶν,
ὡς εἶπὶ τὸ πλειστον, οὔτε κανονικοὶ λοχιοῦν οὔτε και
τιμαριὲς ἐπιβάλλονται, ἐφόσον δὲν ὑπερβαῖνον τὰ ὄρα.
Ἐτοὶ και στοῦ δεύτερο τὸ λόγο. Κανένας Μέραρχος δὲν
ἴπρησε βέ-
βαια ἐκεῖ. Οὔτε στοῦ γραφεῖο, οὔτε σὲ κανέναν θάλαμο και πολὺ περι-
σσότερο ἔξω τὸ μπακαλιῶ. Ὁ Μέραρχος ἐκεῖ ἦταν φανταστικός. Κι' ὁ
πᾶς κανένας κληρωτὸς ἦταν κοῦτὸς λιγάκι ἡ ἔκανε τὸν
περὶ τὸν ἡθελε νὰ καταγγεῖλη κανένα συστατιώτη
του γιὰ τὴν περὶ τὸν φεραῖς, οἱ ἐπιλοῖς τὸν πηγαῖνον...στο
Μέραρχο, ὁ ἀποῖος — ὅπως λέγανε — δ' ἡμέρινε πάντα
στοῦ μπακαλιᾶκι, ποῦ ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν στρατόνα.
πᾶνοντας πάντα τὸ τσιπουράκι του.
Ἐτοὶ ἔγινε και μετ' ὁ Μωῦσούν.
—Ἡρῶ ἀπὸ δῶ ὁ Μέραρχος; φώτησαν τὸν μπακα-
λιῶ, τὸν μπατάνα Τάσσο.
Κι' ὁ μπατάνα Τάσσος, παρὰ ἐκεῖ ἀντίκα τοῦ στρα-
τόνα, μεμνημένος κι' αὐτὸς, ἀπάντησε.
—Τώρα μὲς ἔργι, μὰ εἶπε πὸς ἀμέσως θὰ γυ-
ρίση!... Δὲν κάθεται, παιδιά!... Νά, δὲν κι' ἄν εἶνε
ἔρπασε. Καθῆστε...
—Ἄς καθῆσουμε. Τί-λές κι' εἶς, Μωῦσούν;
—Καθῶμασ!...
—Κανένα οὔσο. Κανένα τσιπουράκι γιὰ τὸ κρῆσο;
—Ἄ, μὰ! Δὲν μπορῶ, πρωὶ-πρωὶ, εἶπε ὁ Μωῦσ-
ούν, φοβούμενος νὰ ἔοδῆν κι' ἕνα λεπτὸ ἔστο.
—Καιμὰ ρετσίνα τότε. Ἐχῶ μὰ ρετσίνα, ἔφατε,
ποῦ εἶνε κερχημάκι!...
—Οὔτε κρησὶ. Ἐδ' ἔφατε.
—Ἐ, τότε φέρε μὰ μπακαλιᾶ μῦτρα και μεζέ, φῶ-
ναῖς ὁ Ματαφημένος. βλεπόντας πὸς τὸ κοθωνί δὲν
παῖταν ἐβκολα.
Ὁ Μωῦσούν στραβομουτῶνασε λιγάκι, ἀλλὰ τί νὰ
κἀνη; Για τὸ χατῆρο τοῦ Μέραρχου και τῆς ἀδείας
ποῦ θὰ ἔπαρνε ἄς πᾶνε στὴν ὄρη και ἡ 18-δραχμὲς,
ποῦ ἔχει μὰ μπιτοῖλια μῦτρα!...
—Ἄλλὰ ἡ ὥρα ἔπερνοῖσε και ἄντι νὰ ῶσῃ ὁ Μέραρ-
χος, ἦρθε και...δεύτερη μπιτοῖλια μῦτρα και κατόπιν

ἀπὸ αὐτὴ και μὰ τρίτη, σὺν ἰτασπιστῆς τῆς!...
—Ἀκόμα ἕνα ἐγαλιόνι, ἔλεγε ὁ Ματαφημένος.
Κι' ὁ μπατάνα Τάσσος ἔφερνε, ἔφερνε...
—Μὰ θὰ μοῦ δώση τὴν ἀδεία, φρωτῶσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ
Μωῦσούν, νὰ βγῶ, ἔτοι γεμάτος λάσπες ὄπως εἶμα;
—Ἄια τὸ πῆς γιὰ τὸν πατέρα σου, ὅτι σὲ περιμένει μάλιστα, μετ'
τέτοιο κρῆσο, στοῦ σταθμοῦ, ὄχι γεμάτος λάσπες νάσαι, ἀλλὰ και ἐσθου-
νέζ, θὰ σ' ἀρῆση. Δὲν ἔφατε τί ἀνθρώπος ποῦ εἶν' αὐτὸς! Τάσσο,
ἀκόμα ἕνα ἐγαλιόνι μῦτρα!...
Κι' ἄλλοι στρατιώτες μῆτανε στοῦ μπακαλιῶ.
—Τάσσο, δὲν κερνάς και τὰ παιδιά;
—Μά....., θέλησε νὰ πῇ και ὁ Ἑβραῖος.

—Τί μὰ και ξεμὰ εἶν' αὐτὰ; Κοντὰ μου ἀδεία θὰ
πάρης και δὲν κερνάς τοὺς συναδέλφους σου; Ἄς
εἶν' καλὸ ὁ μπακαλιᾶς σου μονάχα, και θὰ πάρης κι'
ἄλλα λετὰ...
Και γρωτῶνας κατὰ τὸν μπατάνα Τάσσο:
—Ἐ, κῦν Τάσσο, σὺν τί λές και σὺ; Θὰ τὴν ἐῶ-
ση ὁ Μέραρχος τὴν ἀδεία νὰ κατέῃ στὴν πόλι λερω-
μένος;
—Ἄν θὰ τὴν δώση, λέει! Μὲ τὰ ἐτέσσερα!
—Ἐ, τότε, φέρε μὰ μπιτοῖλια μῦτρα!...
Ὁ Ἑβραῖος, γιὰ νὰ δώση τέλος στὰ κερμάτια,
ἔφατε τὸ πορτοφόλι του γιὰ νὰ πληρώση. Ὁ Μα-
ταφημένος ἔφατε ἕνα βλέμμα πὸς τὸ πορτοφόλι και
εἶνε πὸς ἔχε ἀκόμα ἐκεῖ μέσα, σὲ μὰ ἀκροῖα, ἕνα
πενητὸδραχο.
—Ὅτε, μπατάνα Τάσσο, γώρως και εἶπε στοῦ μπα-
καλιῶ, εἶνα βέβαιος ὅτι ἡ ἀδεία θὰ δώση, νὰ πᾶς ὁ
φίλος μας κάτω στοῦ σταθμοῦ, γεμάτος λάσπες, ὄπως
εἶμα;...
—Ὅπως σὲ βλέπω και μετ' βλέπετε, ἀπάντησε ὁ
μπατάνα Τάσσος, ἀποθῆτοντας στοῦ τραπέζι τὰ ρετσίνα,
ποῦ ἦσαν διὰ μόνον δραχμὲς. Ποτέ του δὲν ἀρνήθη-
κε ὁ κρῆσο Μέραρχος.
—Ἐ, τότε, φέρε ἀκόμα μὰ μπιτοῖλια!...
—Ὅχι, ἐγὼ δὲν θέλω, σὰς εὐχαριστῶ!... φώναξε
ὁ Μωῦσούν.
—Τί λές, βρὲ ἀδελφὲ!... Ἀδεία θὰ πάρης, δὲν
εἶνε παῖς-γέλασο!... Ἄπασα μὰ μπιτοῖλια μῦτρα;
Ἐ, τότε, ἀπὸ ὁ φίλος μας δὲν θέλει μῦτρα, φέρε
μας κοντά!...
—Μὰ δὲν ἔχω πειὰ νὰ πληρώσω...
—Ἄς τα εἶπα! τοῦ εἶπε ὁ Ματαφημένος.
—Σὺ ὀραῖσμα!...
—Ἄς τα, εἶπα... Ἐγὼ βάζω στοῖχημα πὸς ἔχεις
πενήτα δραχμὲς μέσα στοῦ πορτοφόλι σου!...
Ὁ Ἑβραῖος ὑπεχώρησε.

—Τί καλὸς ἀνθρώπος ποῦ εἶνε ὁ κὸ-
ριος Μέραρχος!...

—Μὰ ὄχι ἄλλο πειὰ, εἶπε. Ἐμεῖνα πειὰ χωρὶς πεντάρια!...
Ἄλλὰ ἡ ὥρα ἐπερνοῖσε και ὁ Μέραρχος ἀκόμα δὲν φανῶταν. Ἄν-
τι νὰ ῶσῃ ὁ Μέραρχος, νὰ και φάνηκε ἕνας ὑποδεκαεῖας.

Καίμ-Σακκῆ-Μωῦσούν

—Ποῦς ἀπὸ
—Μὰ ὄχι ἄλλο πειὰ, εἶπε. Ἐμεῖνα πειὰ χωρὶς πεντάρια!...
Ἄλλὰ ἡ ὥρα ἐπερνοῖσε και ὁ Μέραρχος ἀκόμα δὲν φανῶταν. Ἄν-
τι νὰ ῶσῃ ὁ Μέραρχος, νὰ και φάνηκε ἕνας ὑποδεκαεῖας.
—Ποῦς ἀπὸ
—Κάτε νὰ σὲ κερμάτισω; εἶπε στὸν ὑποδεκαεῖα ὁ
Ματαφημένος.
Ὁ Μωῦσούν πῆρε τὸ τηλεγράφημα και τ' ἀναῖξε.
Ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπ' τὸν πατέρα του, και τοῦ-
λεγε:
—Μὰ μεγάλη ἀποστολὴ-χοσέδων, στὴν Κα-
στοριά, μὰ ἀναγκάζει νὰ μὴν ἔλθω στὴ Θεσσα-
λονικὴ, νὰ σὲ δῶ, ἀλλὰ νὰ συνεχῆς τὸ ταξεῖδι
μου, κατεβῆται ἀπὸ τὸ σταθμο Πλατῆς τῆς Κα-
στοριά.
Χαίμ-Σακκῆ-Μωῦσούν.
—Ὅτε δὲν ἔρχετ' ὁ μπακαλιᾶς! εἶπε ὁ Ἑβραῖος; ἀ-
ποῖνοντας μετ' ὁ τηλεγράφημα στοῦ χέρι... Ἄχ, λίγο
πρὶν ἀνὰ τῶδερα; δὲν θὰ χαλοῖσα τῶσους παράδες ἔδω
μέσα!...
Και τράβηξε νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.
—Ἔνοια σας, δῶσο, ξαναῖτε μέσα του, και ὁ χου-
στιανοὶ θὰ τὰ πληρώσωνον πάλι δια...
Και βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἀλλῆ τοῖση ἕνα-ἄλλο πορτο-
φόλι, γεμάτο μετ' ἄλλα, κηθῆσε:
—Ἄπο; ὁ μπακαλιᾶς ὁ Ματαφημένος νόμισε πὸς
ἔοῦ ἔειν' ὄχι δὲν λετὰ, και δὲν ἔφατε πὸς ἡμῖς κατ' ἰ-
σοψηλῆτα δὲν βάζουμε δια τ' ἀγὰ στοῦ ἴδιο τὸ καλὰ

